

MANICHIURA ROȘIE

De Erica Moldovan

Sascha Sachenko – 17-18 ani. Un băiat plăpând, fragil, slab, cu trăsături feminine.

Marta Maria Liubovna – 50 de ani. Mai voinică, poartă o geacă albastră

Un subsol. Un băiat de 17-18 ani stă în fund, așezat. Are o mână și un picior bandajate. E murdar și vizibil rănit. Caută cu o mână prin niște pungii. Pe jos sunt haine, pungii, ziare, gunoaie. I se pare că vede un șobolan. Se sperie și se târăște într-un colț. Scoate un telefon, încearcă să îl pornească. Nu funcționează, se enervează. Îl trântește. Începe să plângă ușor. De afară se aud zgomote de tanc, împușcături. Tânărul se ghemuiește.

Un geam îngust dă la nivelul străzii. E acoperit parțial de ziare și celofan.

O lanterna suspendată pare să fie singura sursă de lumină care pâlpâie.

Se aud pași care se îndreaptă spre subsol

Apare Marta ținând în mână o pungă

Cei doi se privesc câteva secunde.

Marta e supărată.

Sascha: Dumneata erai! M-am speriat!

Marta: Am găsit!

Sascha: Ați găsit și bandaj?

Marta: Și! Și apa oxigenată. O să doară, să știi!

Sascha: Știu...

Marta: Te rog să nu țipi ca data trecută. Bagă asta în gură, îi dă o cârpă.

Sascha: Aaaah!

Marta: Ce ți-am spus eu?!

Sascha: Iertați-mă, dar doare ca dracu!

Marta: Șșșt! Vorbește frumos!

Sascha: Bine, doare ca naiba! Dar tot ca dracu doare!

Marta: Șșș! Mai încet. *Găsește o cârpă pe jos.* Ține asta în gură și mușcă tare din ea.

Repetă procedura. Sascha urlă

Sascha: Aia ce e?

Marta: Betadină

Sascha: Și ce face?

Marta: Dezinfectează și vindecă.

Sascha: Vă pricepeți...

Marta: Da...cât de cât!

Marta termină de pansat. Între cei doi se așterne o liniște greoaie.

După un timp

Marta: Câte zgârieturi am pansat când fetele mele erau mici, numai eu știu. Parcă eram asistentă medicală. Nu trecea o zi fără să vină cu câte o zgârietură sau cu capul spart.

Sascha: Eu nu mi-am spart niciodată capul.

Marta: Ei, lasă, că le-ai făcut pe toate acum!

Sascha: Arșș! Doare rău!

Marta: Știu, puiule! Îmi pare rău! Dar lasă, că o să te simți mai bine, în curând.

Marta: Cum e?

Sascha: E mai bine. Parcă nu mai ustură așa tare.

Marta: Vezi! Ți-am spus eu!

Sascha: Mâini de aur!

Marta: Trebuie curățată rana des, altfel riscă să se infecteze

Sascha: Știu... Mai sunteți supărată pe mine?

Marta: Da! Dar o să-mi treacă!

Sasha: N-am vrut, v-o jur!

Marta: Ba ai vrut! Dar nu-i nimic. Te înțeleg. N-aveai de unde să știi.

Sasha: Nu știu de ce am țipat la dvs. M-am speriat!

Marta: Puteau să audă, să intre peste noi.

Sasha: Știu

Marta: Dacă simți că ustură iar îmi spui și îți schimb iar bandajul. Nu te bosumfla. Altfel riști să îți pierzi piciorul.

Sascha: Da, știu. Dar nu e ca și cum acum e bun la ceva!

Marta: Aprig mai ești la mânie. Tinerii...aleargă sângele prin voi cu o iuțeală...

Liniște. Marta strânge bandajele, pune capacul bidonului de betadină. Le baga pe toate înapoi în sacoșă

Marta: Pune-le bine!

Se rezeamă și ea de perete și își trage sufletul

Marta: Uff!

Sascha: Mulțumesc!

Marta: N-ai pentru ce...

Moment de liniște...

Sascha: Ia! Nu se mai aude nimic sus...

Marta: Chiar...

Sascha: Câtă liniște! Îmi țiuie urechile de atâta liniște

Marta: Mai bine așa...

Sascha: Cum e acolo sus?

Marta: Nu vrei să știi, copile, crede-mă!

Sascha: Au ajuns până aici?

Marta: Nu...aici încă e bine. Dar se apropie. În câteva zile vor ajunge și aici...

Sascha: Și ce facem atunci?

Marta: Ne mutăm, în alt subsol.

Sascha: Cum merg eu cu piciorul ăsta?

Marta: Te car eu.

Sascha: Vă e frică?

Marta: Da

Sascha: Și mie

Marta: Știu...

Tăcere

Sascha: Ce foame îmi e!

Marta: A! Era să uit. Uite! Am găsit o conservă de pește.

Sascha: Daaa! Ihaa! N-am mai mâncat de 2 zile aproape.

Marta: Ia și mănâncă. Ai nevoie să-ți revii!

Sascha: Dumneavoastră nu mâncați?

Marta: Nu-ți face griji pentru mine. Eu mă descurc. Mai am ceva pâine pe aici. E uscată, dar merge. Am dinții tari. Dintotdeauna am avut dinții buni

Sascha: Mama știa să „vindece” pâinea uscată

Marta: S-o „vindece”? *râde*

Sascha: Da, s-o vindece. Adică să o faci din nou comestibilă. Turna apă peste ea și apoi o băga la cuptor câteva minute. În minutele alea toată casa se umplea de miros de pâine! Știți cum ieșea! O nebunie! Ca nouă

Marta *râzând*: Ca nouă?! Ai haz!

Sascha: Când eram mici eram foarte săraci. Nu că acum am fi altfel. Acum nu mai avem nimic. Dar pe atunci mi se părea că suntem foarte săraci. Nu aruncam niciodată mâncarea rămasă de cu o zi în urmă. Mama se băga în „laboratorul” ei, adică în bucătărie și mai pune ea niște mirodenii, niște frunze, și mai făcea un fel de mâncare de te lingeari pe toate degetele, nu alta. Și pe cele curate te lingeari!

Marta: Așa sunt mamele...

Sascha: Vă rog, luați și dvs. Mă simt prost!

Marta: Bine, uite că iau. Iau o linguriță

Sascha: Așa..luați cu degetul că n-avem lingurițe.

Marta: Da...așa e. Uite, am luat

Sascha: Doar atât? Luați mai mult. Serios!

Marta: Nu, ți-am zis! Ia tu, trebuie să te refaci. Uite, eu o să torn niște apă pe pâinea asta. N-am cuptor, dar o bag aici în sân și o încălzesc

Sascha: Da...dar tot n-o să miroasă a pâine aici

Marta: Nimic nu poate să acopere mirosul de aici...

Sascha începe să lăcrimeze

Marta: Ce e puiule? De ce plângi?

Sascha: Nimic! Mă iertați...mi-am adus aminte de mama. Iertați-mă! Probabil vă gândiți să râdeți de mine. Un flăcău așa mare ca mine plânge după maică-sa!

Marta: Sascha, băiete...Sascha, pot să îți zic Sascha? Așa ziceai că te cheamă, nu?

Sascha: Da, Sascha. Așa îmi ziceau ai mei. E prescurtare de la Alexander.

Marta se oprește brusc ca și cum își aduce aminte ceva, apoi se scutură și continuă

Marta: Sascha...e normal să plângi! Plângi! Plângi cât ai nevoie. Asta e o vreme în care putem să plângem.

Sascha: Dar dvs...nu plângeți? Nu v-am văzut să plângeți până acum

Marta: Nu?

Sascha: Nu, chiar așa. Acum îmi dau seama

Marta: Am plâns, dar când nu m-ai văzut tu.

Sascha: Vă e dor?

Marta: Da, îmi e...

Sascha: Dvs de cine vă e dor?

Marta: De tot, copile...de tot. Mi-e dor până și de vânzătoarea de la magazinul din colț, care e o nesuferită și care te fură mereu la rest. Mi-e dor și de bătrânul din parc, de peste drum de bloc, pe care nu-l cunosc, dar mereu când ne întâlnim ne salutăm, de parcă ne știm de o viață. Mi-e dor de reclamele proaste de la televizor. Mi-e dor de fetele mele...

Sascha: Oare o să se termine?

Marta: Ce?

Sascha: Războiul!

Marta: Da!

Sascha: Ce sigură ați fost! Ați răspuns așa, din prima! „Da!”

Marta: Pentru că odată și odată tot o să se termine...*cade pe gânduri. Ar vrea să spună mai multe, dar nu poate*

Sascha: De ce ați tăcut?

Marta: Nu, nimic...

Sascha: Nu, serios...De ce ați tăcut?

Marta: Pentru că...odată și odată tot o să se termine

Sascha nu înțelege ce vrea să spună Marta: E bun!

Marta: Ce?

Sascha: Peștele

Marta: Ah, da! Și fetelor mele le plăcea peștele. A fost o vreme când făcuseră o obsesie. Mâncau numai pește. Și numai la conservă. Ba salată, ba cu paste, ba

simplu, cu puțină lămâie. Râdeam și le spuneam că de la atâta fosfor or să ajungă să lumineze în întuneric.

Sascha: De ce?

Marta: Păi...peștele...are fosfor

Sascha: Ah, gata, m-am prins *râde*. Ce-ar mai fi fost, chiar să lumineze!

Marta: Da, și după vreo jumătate de an de mâncat numai pește, Nina s-a trezit cu bubițe pe tot corpul. Am crezut că e de la pește. Nu le-am mai dat.

Sascha: Păi și de la pește erau?

Marta: Nu...făcuse vărsat de vânt.

Sascha: Ah, da! Și eu am făcut vărsat de vânt. La 10 ani. Cică e bine dacă îl faci mic, nu când ești mare. Doamne ce mă mai mâncau bubele alea... Îmi amintesc că într-o noapte mama m-a băgat sub duș, ca să nu mă mai scarpin. Am adormit acolo, în cadă. Mama a adormit lângă cadă. Când ne-a găsit tata dimineață ne-a dat afară din baie. Ne-a zis că i-am ocupat toată casa cu prostiile noastre...

Se aud pași

Marta îi pune mâna la gură lui Sascha

Marta: Șșșșt!

Tensiunea crește...

Sascha: Ați încuiat sus?

Marta: Da, am pus lacătul

Sascha: Și cheia?

Marta *arată buzunarul*: E aici! E la mine!

Pașii par să se îndepărteze

Sascha: Pare să fi trecut?

Marta: Șșșșt!

Se ridică, se duce spre ieșire tiptil. Se întoarce

Marta: Gata!

Sascha: Erau refugiați sau....

Marta: Nu știu, că nu m-am uitat.

Sascha: Dacă erau și alții ca noi? Poate că ar fi bine să vedem cine a fost!

Marta: Oricine a fost au plecat...

Sascha: Dar totuși...?

Marta: Vrei tu să te duci să deschizi? N-ai decât, poftim!

Sascha: Mi-e frică!

Marta: Atunci taci din gură!

Sascha: Ce e azi?

Marta *numără pe degete*: Marți

Sascha: Ce dată? Știți?

Marta *numără din nou*: 22 martie

Sascha: Marți...22 martie

Marta: E vreo dată specială?

Sascha: Nu, nu chiar. Dar peste fix...2 săptămâni fac 18 ani

Marta: Păi...la mulți ani!

Sascha: De pe acum? Stați că o să-mi spuneți atunci

Se uită unul la altul. Se lasă tăcerea. Înțeleg amândoi

Sascha: De fapt...puteți să-mi spuneți de pe acum, aveți dreptate.

Marta: Aveai planuri pentru majorat?

Sascha: Da! Ai mei îmi promisese că pot să fac o mare petrecere. Am strâns bani special pentru momentul ăsta. Toată alocația mi-am strâns-o. Tata mi-a spus că dacă vreau petrecere pot s-o fac, dar pe banii mei. Dar m-a mai ajutat mama.

Punea deoparte din leafa ei, fără să știe tata. Îi spunea ba că i-a pierdut, ba că i-au

fost furați... Și trebuia să am o mega petrecere, că strânsesem ceva bani. Dar eu cel mai tare m-am bucurat că avea să vină Karina...

Marta: Ooo...Cine e Karina?

Sascha: Eh...O colegă...

Marta: O colega, ă?

Sascha: Da, o colegă! Nu vă mai uitați așa la mine, că mi-e rușine.

Marta: E mai mică decât tine?

Sascha: Nu. Suntem de aceeași vârstă. Dar ea e la clasa de balet. Eu sunt la muzică

Marta: La muzică?

Sascha: Da, la pian.

Marta: Cânti la pian?

Sascha: Ohoo! Și încă cum! Am fost olimpic și în a 10-a și în a 11-a. Olimpic pe țară. Ce mândră e mama! Nici nu vă puteți închipui.

Marta: Ba pot! Faci pian de mic?

Sascha: De la 5 ani. Eram cu mama într-un magazin de antichități. Și acolo era un pian mare, mare, imens. Cel puțin așa mi se părea mie atunci...imens. Și m-am pus în fața lui și mă uitam la clape. Mă gândeam...ce ar fi dacă aş apăsa pe una din ele

Marta: Și ce ai făcut?

Sascha: Am apăsat. Mama s-a speriat, vânzătorul...

Marta: Anticarul, vrei să zici

Sascha: Așa, anticarul. S-a speriat și el și a început să strige la mama:

„Astâmpărați-vă plodul! Nu vă gândiți că poate să strice ceva pe aici!”. M-a luat mama de o aripă și m-a scos afară de urgență. Dar nu s-a supărat pe mine. Îmi amintesc că m-am speriat și am început să plâng, iar ea îmi ștergea lacrimile și mă mângâia pe cap. Mereu mă liniștea așa...mă mângâia pe cap. Și a doua zi m-a dus la o prietenă de-a ei, care dădea lecții de pian. Și de atunci am început să fac pian.

Marta: Trebuie să fie tare interesant să știi să cânti la un instrument

Sascha: Da...dar e multă muncă

Marta: Îmi închipui

Sascha: Și trebuie să am grijă de mâinile mele. *Se uită la mâna lui... Și iată!*

Marta: Mâna o să-și revină. Ai să vezi..

Sascha: Sper

Marta: Cântă-mi ceva la pian!

Sascha: Cum să vă cânt, că n-am niciun pian aici.

Marta: Cântă așa. Imaginează-ți că e un pian aici în fața ta și cântă.

Sascha: Dar nu pot așa.

Marta: Păcat. Mi-ar fi plăcut să te *aud*

Sascha: Să cânt așa, în aer?

Marta: Da...tu cânti și eu te ascult. Cântă din amintiri și eu te ascult tot din amintiri.

Sascha: Bine, haideți că încerc. Uitați, aici e claviatura. Am sa interpretez...de fapt nu vă spun ce. Să văd dacă ghiciți

Sascha apasă clapele în aer. Marta îi privește mâinile. Zâmbește. Se așază mai bine lângă el și completează la altă gamă. Și intonează încet melodia.

Sascha: Exact, e simfonia a 9-a de Beethoven. De unde ați știut?

Marta: Eu am făcut pian, când eram mică. Dar am renunțat. Părinții mei nu și-au mai permis. Mulțumesc pentru recital și pentru amintiri.

Sascha: Eu mulțumesc...

Marta: Ziceai ceva, de o fată, Karina

Sascha: Karina...da...

Marta: Ei i-ai cântat la pian?

Sascha: Nu, nu încă. Dar am compus o serenadă pentru ea. Vreți să v-o cânt?

Marta: Cum? Tot așa la pian?

Sascha: Nu, o fredonez din gură!

Marta: Chiar te rog!

Sascha cântă. Marta îl privește zâmbind

Marta: Cred că i-ar plăcea tare mult. Bag de seamă că ești cam îndrăgostit de ea?

Sascha: Din clasa a 8-a. Dar ea n-a avut niciodată ochi pentru mine. Până semestrul trecut, când l-am bătut pe Oleg pentru ea!

Marta: Ooo!

Sascha: Da! Oleg, un cretin dintr-o clasă paralelă. El e la arhitectură. Ăștia de la arhitectură sunt toți niște cretini.

Marta: Vorbește frumos...

Sascha: Bine...sunt niște...fraieri. E mai bine?

Marta: Nu, dar fie!

Sascha: Fraieri, dar tot cretini sunt

Marta: Dar ce-a făcut?

Sascha: Ea și Oleg au fost împreună. Și la o petrecere a jignit-o și a pălmuit-o, de față cu alți colegi. Și când am aflat, m-am dus și l-am bătut!

Marta: Bine i-ai făcut! Chiar că e cretin! Cum să dai într-o fată! Și zii așa! L-ai bătut?

Sascha: Bine...m-a bătut și el. Adică am luat, dar am și dat! Dar la urmă eu am ieșit câștigător, cum s-ar zice.

Marta: Cum?

Sascha: Ce cum?

Marta: Cum l-ai bătut? Cum ai câștigat?

Sascha: Păi, să vedeți! Oleg era în curtea școlii. Era pauză. Și Karina plângea pe hol, lângă baie, și am auzit-o când îi povestea unei colege că Oleg a pălmuit-o. Am văzut negru în fața ochilor. Nu știu când și cum am ajuns jos în curtea școlii. Oleg era așa..cu spatele. L-am bătut pe umăr și când s-a întors, i-am dat direct un

pumn, aicea, în nas. M-a durut pumnul tare. Mă și gândeam, stai să vezi cum mai cânt eu la pian. Să vezi ce mă bate tata. Și cât mă gândeam eu așa, m-am trezit cu un pumn de la Oleg fix în ochi. Am căzut și el dădea cu picioarele în mine. Dar m-am ghemuit. Că văzusem eu într-un film că dacă te ghemuiești nu mai simți durerea. Și așa a fost. Nu simțeam nimic! Și l-am prins de picior și l-am tras jos și m-am ridicat eu în picioare. Și am început să îi dau eu cu pumnii și picioarele. Dar el nu cred că vazuse același film cu mine, că el nu s-a ghemuit. Și am început să-i car picioare. El a vrut să mă prindă de un picior, să mă muște, dar chiar atunci a venit profesorul de serviciu și ne-a despărțit. Ne-a dus la director...ne-a scăzut nota la purtare...hehe...poveste lungă

Marta: Și?

Sascha: Și?! Când am ajuns acasă tata m-a bătut mai rău! Și am avut și ochiul mov o săptămână. Dar a meritat, că de atunci Karina a început să se uite și la mine. Doamne cât m-am frăsuit să o invit la majorat! Nici nu mă așteptam să accepte.

Marta: Deci...a acceptat!

Sascha: Da! În noaptea aia nici n-am dormit! Dacă ați știți ce frumoasă e! Nici nu știu de ce se uită la mine, de fapt...

Marta: Cum să nu se uite! Fetele iubesc eroii!

Sascha: Halal erou! Dacă m-ar vedea acum...n-ar mai veni la majoratul meu...

Tăcere

Sascha: Am nevoie la baie...

Marta: Te ajut?

Sascha: Vă rog! Dacă nu vă deranjează. Doar să mă ridic... că restul...

Marta *râde*: Mă gândeam eu, că doar n-o să te ajut și mai încolo. Hai, hopa!
Ușurel

Sascha: Șșșș, băga-mi-aș cum doare!

Marta: Eiii!

Sascha: Mă iertați! Dar doare tare și ustură ca dracu!

Marta: Te cred! Stai liniștit! Știi ce? Înjură! Citisem odată un articol că înjurăturile ne ajută să depășim momentele mai dureroase

Cât timp Sascha se ușurează, Marta continuă să povestească

Marta: Acolo spunea că oamenii deștepți înjură chiar mai mult decât ceilalți. Adică a un fel de marcă a inteligenței. Mai zicea și dacă ai de ridicat ceva greu și înjuri, obiectul se ușurează cu 20%. Îți vine să crezi?

Tăcere

Marta: Sascha? Ești bine? Sascha? Copile?

Așteaptă răspuns. Nu răspunde nimeni. Marta se duce după el

Marta: Sascha, băiete! Sascha, răspunde!

Îl aduce mai mult târât de acolo

Marta: Sascha! *Cotrobăie prin sacoșa cu medicamente. Ia apa distilată și îi dă pe la nas. Sascha începe ușor să-și revină*

Marta: Sascha..Sascha, băiete, mă auzi?

Sascha: Da...au! *se freacă pe frunte, unde s-a lovit când a căzut. Ce s-a întâmplat?*

Marta: Nu știi! Deodată n-ai mai răspuns și când am venit după tine erai pe jos.

Sascha: Da, îmi amintesc. Vă auzeam vorbind și mă uitam la un punct fix și deodată totul s-a încetșosat...

Marta *se uită la rană*: Ai pierdut mult sânge! Îți trebuie lichide multe și mâncare. Cred că te-ai ridicat și tot sângele a început să circule și poate că de-asta te-a luat cu amețeală.

Sascha: Da, probabil... Halal erou! Eu ce spuneam.

Marta: Sascha, puiule. Trebuie să merg să caut apă. Ai nevoie să te hidratezi. Nu mai avem decât stropul ăsta de apă.

Sascha: Nu, vă rog...mai stați puțin cu mine. Mi-e frică!

Marta: N-are de ce! Aici suntem la adăpost! Ies acum, cât e liniște! Să stai aici, să nu ieși după mine!

Sascha: N-aș putea nici dacă aș vrea! Dar vă rog! Vă rog să vă întoarceți repede.

Marta: Mă întorc! N-avea grijă! Eu mut munții din loc dacă vreau

Sascha: Dna Marta...?

Marta: Da...

Sascha: Dna Marta, înainte să plecați...aveți un pix?

Marta: Un pix?

Sascha: Un pix, da. Un pix, un creion...

Marta: Stai să văd

Caută printre lucruri.

Marta: Uite, un creion.

Sascha: Mi-l dați, vă rog!

Marta: Ce vrei să faci cu el?

Sascha: Vreau să scriu ceva

Marta: Uite-l. Stai liniștit aici, da?!

Sascha: Da!

Marta: Promiți?

Sascha: Promit!

Marta iese. Sascha caută printre gunoaie o foaie. Găsește o bucată de ziar. Se chinuie să scrie pe margini, prin spațiile goale

Sascha: „Dragă...Karina. Sunt eu, Sascha Sachenko, din clasa a 12-a E. Azi e 22 martie, e marți. Pe 5 aprilie va fi ziua mea. Mai vrei să vii la majoratul meu?” *taie.* Ce idiot sunt! Mai vrei să vii la majoratul meu...auzi! Ce cretin sunt! *Caută altă bucată de ziar. Găsește și se apucă să scrie din nou*

„Dragă Karina! Sunt eu, Sascha Sachenko, din clasa a 12-a E. Azi e marți, 22 martie. Azi se împlinește o lună de când te-am văzut ultima dată. Sunt într-un subsol. E cu mine o doamnă, Marta. E foarte drăguță. Sunt rănit. M-a pansat. În

timp ce mă pansa mă uitam la mâinile ei. Avea unghiile roșii, așa, cum ți le faci tu. Da, am observat asta la tine. Mă uitam la mâinile ei și mă întrebam ce caută o femeie, în război cu unghiile roșii.” *Taie iar...* Doamne! Ce idiot, cretin pot să fiu! Îți scriu fetei pe care o iubesc despre unghii roșii. Asta mă arde pe mine acum? În loc să îți spun că o iubesc! Că o iubesc ca un prost din clasa a 8-a, încă de pe vremea când nici nu știam ce înseamnă să iubești o fată, eu o iubeam. În loc să îți spun că bătaia cu Oleg a fost singurul moment când am simțit că trăiesc cu adevărat și că mi-aș mai fi luat încă 10 cafteli de-astea dacă aș ști că ea va fi cu mine... eu îți trag cu unghiile roșii și cu majoratul. Tare prost mai sunt! O să mor virgin! Și-așa îmi trebuie, dacă-s prost...

Mai caută o bucată de ziar. Se apucă și scrie. Aude pași. Bagă repede hârtia la piept. Se aude sunetul de lacăt

Apare Marta. E albă ca varul. Pășește ca o fantomă.

Sascha: Doamne! Ce m-am speriat!

Marta: Am găsit apă! Dar n-am putut să iau mai multă!

Sascha ia bidonul de apă și îl duce repede la gură

Marta: Am luat-o de la o femeie...era moartă

Sascha aruncă bidonul pe jos

Sascha: Poftim?

Marta: Nu o risipi! E apă! Trebuie să bei!

Sascha: E apă de la o femeie moartă?

Marta: Da Sascha! De la o femeie moartă! Întinsă pe stradă! Moartă! Avea în mână bidonul ăsta. M-am dus și l-am smuls din mână și am fugit până aici. Acum ia și bea!

Sascha: Dar...cum...

Marta: Ia și bea! Apa n-are nimic. Era în bidon..

Sascha: Nu mai pot să beau acum!

Marta *îl apucă de față*: Uite ce e Sascha! Ia și bea apa asta și gata! Femeia era moartă! Da! N-am omorât-o eu, n-ai omorât-o tu! Sunt mulți, mulți ca ea acolo sus! Asta e realitatea! N-avem alta da?! N-avem alta! Dacă aș avea altă realitate ți-aș oferi-o, dar n-avem! Ia și bea apa și taci!

Sascha, speriat, ia bidonul cu apă. Îl ține în mână. Marta se rezeamă de perete. Începe să plângă încet

Sascha: Iertați-mă! Vă rog, nu mai plângeți! Uitați! Beau!

Marta: Iartă-mă tu! N-am vrut să țiip la tine!

Sascha: Sunt oameni morți sus?

Marta *dă din cap*

Sascha: Mulți?

Marta *dă din cap*

Tăcere

Marta: Lasă asta! Îngerii n-au voie să fie atinși de asta!

Sascha: Îngerii?

Marta: Da! Îngerii! Eu așa le spun copiilor!

Sascha: Dar eu nu mai sunt un copil!

Marta: Ba da, Sascha, ești încă un copil! Ai scris ce voiai să scrii?

Sascha: Nu...n-am avut inspirație...

Marta: Cui voiai să scrii?

Sascha: Karinei...

Marta: Și ce ai fi vrut să îi scrii?

Sascha: Nici nu știu...Niște prostii probabil

Marta: Chiar îți place fata asta, nu?

Sascha: Da...

Marta: Știi ceva de ea? Pe unde e?

Sascha: Nu. Cred că e bine...de fapt trebuie să fie bine...

Marta: Sascha...pot să te întreb ceva?

Sascha: Da..

Marta: Unde sunt părinții tăi? Unde e mama ta acum

Sascha nu răspunde

Marta: Nu trebuie să îmi răspunzi dacă nu vrei. Doar că ai amintit mult de ea..și ai vorbit mereu la timpul trecut...

Sascha: Așa am făcut?

Marta: Da

Sascha: O Doamne! Mama...

Marta: Știi ceva de ea? Vrei să merg să o caut?

Sascha: Nu! Nu, nu trebuie să faceți face asta pentru mine!

Marta: Ba da, dacă e nevoie... Unde e? În ce zonă din Buha locuiești?

Sascha: Nu, stați! Nu e nevoie! Mama e bine! Sigur e bine! N-are cum să fie altfel. Femeia asta e...invincibilă.

Marta: Ești sigur? Cred că trebuie să fie tare îngrijorată pentru tine.

Sascha: Da! Așa e! Băga-mi-aș! Cred că mă caută! Credeți că mă caută? Dacă merge să mă caute și află că...

Marta: Află că ce?

Sasha: Dna Marta! Trebuie să plec! Nu, trebuie să mă ascund! Ce fac? Ce fac?!

Marta: Sascha, Sascha! Hei, hei! Liniștește-te! Te rog! Uită-te la mine! Mama ta e bine, îți promit! Mama ta e bine, tatăl tău e bine. Sunt la adăpost. Crede-mă! Oamenii de vârsta mea știu să se apere, noi am prins vremuri grele. Dacă ieși acum afară, așa, în starea ta, ești țintă sigură pentru nenorociții ăia. Ai încredere în mine, liniștește-te! Se va termina toată nebunia asta, vom ieși și o vei găsi. Ai să vezi!

Sascha: Promiteți?

Marta: ...Promit!

Marta: Cum ai ajuns tu pe străzi?

Sascha tace. Pare încurcat

Sascha: Ce ați spus?

Marta: Te-am întrebat cum de ai ajuns tu pe străzi? De ce nu erai la adăpost?

Sascha: De prost, dna Marta...de prost.

Marta: Nu vorbi așa...

Sascha: M-am certat cu tata. Dar rău! M-am enervat și am ieșit din casă. Mama plângea și mă ruga să nu ies. I-am spus că ies pentru câteva minute, să mă plimb, să nu-l pocnesc. Mama plângea și eu am ieșit ca un prost. M-am dus în parc si apoi...Întuneric...

Marta: Ai ieșit așa pe stradă? Dar nu știai ce e pe străzi?

Sascha: Ba da...dar nu știu ce a fost în mintea mea. Apropo...vă mulțumesc!

Marta: Pentru ce?

Sascha: Că m-ați salvat. Dumneavoastră m-ați salvat, nu?

Marta dă din cap că da

Marta: Nu mă așteptam să îți revii!

Sascha: Poate mai bine nici nu mi-aș fi revenit!

Marta: Hei! Nu vorbi așa!!

Sascha: Peste 2 săptămâni...fac 18 ani

Marta: Tocmai! Faci 18 ani! Ai toate motivele să fii bucuros

Sascha: Credeți că-mi revin până atunci?

Marta: Da! Cred că da! Dacă avem grijă să nu se infecteze rana vei fi pe drumul cel bun. De ce?

Sascha: Când îmi revin urc din nou acolo sus! Le arăt eu lor! Nenorociții dracului!

Marta: Oh! Sascha!...copilule! *îl mângâie ca o mamă*

Sascha: De ce plângeți? Nu mai plângeți! Parcă ați fi mama...*începe și el să plângă*.
Vă rog! Nu mai plângeți! Mă faceți și pe mine să plâng. Plângeți că am înjurat?

Marta: Nu, Sascha...plâng pentru tine și pentru cei ca tine. Plâng pentru
îngeri...Ești atât de crud, atât de mic. Gândul tău ar trebui să fie la fete, la majorat,
la pian, nu la arme. Plâng pentru poporul ăsta nenorocit, plâng pentru femeia aia
de afară căreia i-am furat apa. Poate pentru apa asta ieșise ea. Și ea a murit și eu,
ca o ticăloasă, ca o nenorocită i-am furat apa! Plâng pentru lacrimile mamei tale și
ale tuturor mamelor.

Marta îl strânge la piept cu putere...

Sascha: Mi-e dor de ea, dna Marta! Vreau să știu de ea! Vreau să știu dacă e bine!

Marta: Te cred puiule, te cred! Adineauri, când ai cerut creion am crezut că ei vrei
să îi scrii

Sascha *se gândește*: Așa ar fi trebuit...aveți dreptate...

Tăcere

Sascha: Dar știți de ce n-am făcut-o? Ceva îmi spune că am s-o revăd, curând.
Probabil de-asta nu m-am gândit să îi scriu ei...

Marta: De ce ai aruncat cu telefonul pe jos?

Sascha: M-am enervat! N-are baterie...niciun strop

Marta: Dacă am putea face rost de un telefon

Sascha: Ce bine ar fi...

Marta: Le-aș suna pe fete *repetă cu voce tare* 091 433 5859, 091 433 5859

Sascha: Ce-s astea?

Marta: E numărul Ninei, fata mea cea mare. Are 25 de ani. Nina, o mândrețe de
fată. Dacă ai vedea-o! Ah, dacă ai vedea-o, Sascha... ai uita-o pe dată pe Karina ta.

Sascha râde: Dar...are 25 de ani

Marta: Așa, și...?

Sascha: E...bătrână!

Marta: Măi, obraznicule!

Râd amândoi

Sascha: Dar spuneți mai devreme de fetele dvs. Câți copii aveți?

Marta: Doi. Două fete. Nina și Ania. Anushka mea. Ania e mai mică, are 20 de ani. Sunt așa de frumoase. Uite, am o poză cu ele aici.

Sascha: Sunt într-adevăr tare frumoase. Care e Nina și care e Ania?

Marta: Ea e Nina, iar ea e Ania.

Sascha: Ania...seamănă cu Karina.

Tăcere

Sascha: Dar ele unde sunt? Vorbiți foarte liniștită despre ele. Nu vă e frică?

Marta: Nu...fetele mele sunt bine. Ele sunt bine! Știu sigur că sunt bine. Au plecat acum 3 săptămâni în Polonia. Acum câteva zile am vorbit cu Nina. Mi-au spus că s-au instalat în Polonia la o cumnată de-a mea și că sunt bine amândouă. Așa de tare m-am liniștit de atunci. Nu știam nimic de ele de când au plecat, dar când am reușit să găesc un telefon și le-am sunat și le-am auzit glasurile...parcă timpul s-a oprit în loc. Parcă atunci nu mai era război...era doar soare și flori. Fetele mele sunt bine...sunt bine...Numai mamă să nu fii în vremuri de-astea...

Sascha: Și dumneavoastră?

Marta: Eu ce?

Sascha: De ce n-ați plecat cu ele?

Marta: Eu...Am rămas aici, să am grijă de mama mea... Era imobilizată la pat. Un accident vascular.

Sascha: Păi...și ce s-a întâmplat cu mama dvs?

Marta tace

Sascha: Am înțeles

Marta: Priveam de la balcon. I-am văzut cum vin...Începuseră să intre în blocuri. Auzeam țipetele celor de la blocurile vecine. Știam că n-am cum s-o salvez. Așa că am hotărât s-o fac eu, ca să n-o facă ei...

Sascha: S-o faceți dumneavoastră? Adică cum?

Marta: M-am uitat la ea. S-a uitat la mine. N-am să-i uit privirea. Mi-a intrat până în suflet și a trecut prin el...Și...

Sascha: Și n-am putut să o fac. N-am putut să o omor eu! Au intrat peste noi, în casă. N-am avut ce să fac. Am fugit... ca o lașă. Mă așteptam să aud țipete, urlete...N-am auzit nimic, decât un foc de armă. Și apoi, încă un foc. Și asta a fost. După o viață de 70 de ani, atât s-a mai auzit. Două focuri de armă. N-am putut s-o salvez, n-am putut s-o omor eu. *plânge*

Sascha: Îmi pare rău!

Marta: Și mie. Privirea ei...Parcă știa. Parcă știa și îmi zicea, pleacă, fugi! Și am fugit! De ce am fugit?

Sascha *nu știe ce să facă, e încurcat. Îi pune o mână pe mână și o strânge tare.*

Marta: Așa că...din momentul ăla, m-am hotărât să îi salvez pe cei pe care puteam să îi salvez...

Sascha: Așa cum am fost eu...

Marta: Da...așa cum ești tu!

Sascha: Ați mai salvat pe cineva înainte de mine?

Marta: *tăcere*

Sascha: *tăcere. Apoi brusc un strigăt de durere. Ahhhh! Ah! Doare, doare!*

Marta: Ce e? Ce s-a întâmplat!

Sascha: Nu știi! Dar doare tare!!

Marta îi desface bandajul

Marta: La dracu!!

Sascha: Ce e?

Marta: Începe să se formeze puroi. Trebuie curățată mai bine rana...

Sascha deja știe. Ia cârpa și o bagă în gură

Marta desface bidonul cu apă oxigenată și toarnă din abundență. Sascha urlă în cârpă.

Marta: Ar trebui cusută. Nu se închide de la sine

Sascha: Dar dacă o lăsăm așa, deschisă, nu se vindecă?

Marta: Asta nu e o tăietură de la un ciob...

Sascha: Arș! Lăsați-o puțin! Vă rog mult! Nu mai pot!

Marta: Nu pot s-o las așa Sascha, se va infecta și mai tare. Mai rezistă puțin.

Marta începe să caute prin toate hainele care sunt pe jos. Le răscolește

Sascha: Ce căutați?

Marta în timp ce răscolește: Aveam la mine o gentuță. Era o gentuță mică, gri. N-ai văzut-o?

Sascha: Nu, n-am văzut nimic! Vă ajut să căutați!

Marta: Nu! Tu stai acolo, nu te mai mișca. La ce e aici...focar! Unde e mări! *Caută în continuare*

Sascha începe să râdă încet

Marta: De ce râzi?

Sascha: Ați zis: „La dracu!”

Marta: Ce?

Sascha: Ați zis „La dracu!”. Mai devreme! Când ați văzut rana! Ați vorbit urât!

Marta: Uite de ce-i arde lui acum!

Sascha: Nu v-am auzit niciodată să vorbiți urât. Chiar mă simțeam prost că eu am tot înjurat. Dar acum...mă simt mai bine...La dracu...La dracu!

Marta: Știu înjurături și mai porcoase, dacă te interesează!

Sascha: Nu vă cred!

Marta: Ba crede-mă!

Sascha: Am o idee! Haideți să înjurăm! Ce ziceați dvs de articolul ăla că dacă înjuri...trece timpul mai repede

Marta: Articolul zicea că dacă înjuri treci mai ușor peste durere, nu trece timpul mai repede, găgăuță!

Sascha: Morții mă-sii! Morții mă-sii!!

Marta: Sascha!!

Sascha: Morții și răniții *arătând spre el* mă-sii! Așa e mai bine?

Marta: Sascha, să știi că mă superi!

Sascha: Bine...

Marta: Așa!

Sascha: Ați găsit gentuța?

Marta: Nu! Nu...în morții mă-sii de gentuță!

Se opresc amândoi și încep să râdă

Sascha: Au, au! A fost greu?

Marta: Nu...a fost chiar...eliberator!

Sascha: Nu-i așa?

Marta: Ba da!

Sascha: Ce-i aia de acolo?

Marta: Care?

Sascha: De acolo! Chestia aia gri! Nu e gentuța dvs.? Aia de sub zierele alea

Marta: Ba da! Futu-i! Aici erai!

Sascha: Acum nu vă mai puteți opri, este?

Marta: Frumos îți stă să râzi de o femeie în vârstă!!

Sascha: Mă iertați... *continuă să râdă*

Marta: Tata înjura des

Sascha: Ce coincidență, și tata...

Marta: Înjura și nu se uita cine e în jur. Când tata începea să înjure în prezența mea, mama începea să cânte, așa, o melodie inventată, ca să-mi distragă atenția.

Marta fredonează

Sascha: Mă iertați...dar chiar așa...ce vârstă aveți?

Marta: 50...fac anul ăsta...în aprilie

Sascha: Serios, nu păreți. Nu v-aș fi dat mai mult de 45!

Marta: Ei, bravo! Văd că știi cum să te porți cu o femeie. Spune-mi și că sunt mai slabă și poți să te și însori!

Sascha: În aprilie ziceați? Serios? Pe cât?

Marta: Pe 5 aprilie

Sascha: Serios? Și eu tot pe 5 aprilie. Eu fac 18.

Marta: 5 aprilie e peste 2 săptămâni?

Sascha: Da, fix 2 săptămâni de azi! La mulți ani...

Marta: La mulți ani, Sascha!

Tăcere...se privesc amândoi...zâmbesc și apoi lăcrimează amândoi.

Sascha: Ar trebui să sărbătorim... nu să plângem! Care erau șansele amândoi să fim născuți pe 5 aprilie Haideți să sărbătorim!

Marta: Da...Dar cu ce?

Sascha bagă mâna în pungă și scoate spirtul

Sascha: Ați băut vreodată spirt?

Marta: N-am avut ocazia!

Sascha toarnă în căpăcel puțin spirt și îi dă Martei

Sascha: Doamnele întâi!

Marta: Mare hoț mai ești. *Se uită lung la spirt* La câte prostii și chimicale am băgat în mine până la vârsta asta...rău n-are cum să-mi facă! Să trăim! *Dă pe gât*. Acuma tu!

Sascha: Să trăim!!

Tăcere

Sascha: Parcă nu mai doare așa tare. Dar de ce voiști de la gentuța aia?

Marta: Așa, da! Aveam o papiotă cu ac aici.

Sascha: Cine își ia o papiotă cu ac în timp de război? Un pistol n-ați găsit? Un cuțit?

Marta: Asta e trusa mea de călătorie. Când i-am văzut că vin am luat ce am apucat, printre care și gentuța.

Sascha: Și pentru ce vreți papiota și ac... *se uită la picior...*Ah! Înțeleg...

Marta: Trebuie doar să le dezinfectez bine.

Sascha: Dumnezeu! O să doară, nu?

Marta: Sascha dragule...nu te-am mințit niciodată de când ne cunoaștem. N-am să încep acum...Da, o să doară! O să doară ca dracu!

Sascha: Pardon! Ca naiba!

Marta: Ba nu! Ca dracu! Ca Mama dracului o să doară!

Sascha: Cârpa! Știu!

Marta: Dă-mi spirtul.

Sascha: L-aș bea pe tot acum!

Marta: Te cred, dar mai lasă-mi puțin să dezinfectez astea. Ești pregătit?

Sascha: Dacă zic nu, vă opriți?

Marta: Nu...

Sascha: Așa mă gândeam și eu!

Marta începe să coasă. Sascha urlă în cârpă cât îl țin puterile. Transpiră de durere, se zbate.

Marta: Gata...

Sascha rămâne răstignit, fără vlagă. Marta începe să pună toate la loc. Stau amândoi rezemați de perete. După un moment lung de tăcere

Marta: Ai să vezi...o să te faci bine, mă băiete! Ai să vezi! Și o să ieșim de aici! Și o să le arătăm noi lor! Cine râde la urmă!! Morții mării lor! Hai zii cu mine! Le arătăm noi...**morții mării lor**

Sascha *dă din cap că da...* E istovit!

Marta: Hai! Odihnește-te puțin!

Sascha cade pe o parte...adoarme

Marta găsește bucățile de ziar pe care a scris Sascha. Începe să citească...se uită la manchiura ei. Zâmbește

Caută și ea creionul. Ia o bucată de ziar și începe să scrie

„Numele meu este Marta Maria Liubovna. Locuiesc pe strada Yablunska, la numărul 9. Sunt mama Ninei și a Anastasiei Liubovna. Pe 5 aprilie împlinesc 50 de ani. Am rămas la Bucha să ajut refugiați. Iubesc florile, răsăriturile și culoarea roșie...*pauză* Azi e 22 martie. Mi-e frig, mi-e foame, mi-e dor de copiii mei.

Marta rămâne pe gânduri printre mormanele de gunoaie. Își amintește de Nina și de Anastasia când erau mici. Parcă le aude râsetele, parcă aude cântece de leagăn. Muzica din capul ei este întreruptă de un sunet de tanc puternic. Totul se zguduie

Sascha: Ce s-a auzit! Ce a fost asta?!

Marta: Șșșș! Cred că se apropie. Fă liniște!

Sascha: Dna Marta...mi-e frică! Dacă mă găsesc mă omoară! Mă omoară, dna Marta!

Marta: Spune-mi Marta...

Se aud voci de bărbați, țipete, rafale de mitraliere, zgomot de tanc

Sascha: Sunt prea tânăr să mor! Sunt prea tânăr să mor! Dna Marta! Sunt prea tânăr să mor! De-aia am fugit! Mi-e frică de moarte!

Marta: Nu moare nimeni azi! Fă liniște!

Sascha: Marta! Vreau să o văd pe mama!

Marta: Ai s-o vezi!

Sascha: Promiți?

Marta: Promit c-ai s-o vezi!

Sunetele par să se îndepărteze

Tăcere

Marta: Ai văzut? Hei! Hei! Ai văzut?! A trecut! N-a fost nimic! Nici nu știu de noi! Ce ai zis adineauri?

Sascha: Ce am zis?

Marta: Mai devreme, când s-au auzit soldații?

Sascha: Am zis că mi-e frică.

Marta: Nu, ai mai zis ceva?

Sascha: Ba nu...!

Marta: Ba da! Ai zis că ți-e frică de moarte și că de-aia ai fugit!

Sascha: Ba nu!

Marta se ridică în picioare și îl ținutuieste cu privirea: Sascha, cine esti tu?

Sascha: Sunt Sascha. Sascha Sashenko.

Marta: De unde ești tu?

Sascha: Din... Bucha...

Marta: Unde locuiești în Bucha? Pe ce stradă? Pe ce stradă te-am întrebat?

Sascha: De ce țipați așa?

Marta: Răspunde la ce te-am întrebat! Răspunde, n-auzi, răspunde! *Îl strânge de picior*

Sascha: Au! Au!! Vă rog, opriți-vă! Spun tot!

Marta: Cine ești tu?

Sascha *tace și plânge*

Marta se ridică, se uită la el. Începe să se învârtă prin cameră. Se uită pe jos, caută frenetic ceva. Aruncă haine, răscolește tot. Ridică o haină

Marta: Asta e a ta?

Sascha: ...da, e a mea!

Marta: O aveai pe tine când te-am găsit. E plină de sânge și ți-am dat-o jos.

Marta începe să îi cotrobăie prin buzunare. Scoate un carnet

Sascha: Vă rog...nu

Marta *citește cu voce tare*: Alexander Sachenko, sex masculin. Născut la data de 5 aprilie 2004 Mama – Agafya, tatăl – Karp. Adresa: strada Gertsena, nr 8, regiunea Tula, districtul federal Central, Rusia.. Și asta ce e? E biletul de înrolare, baza militară, nr 90 – 1 martie...

Sascha lasă capul în jos

Marta: Ce căutai pe străzi în Bucha? Răspunde! Ce căutai pe străzi în Bucha?

Sascha: Am fugit!

Marta: De unde ai fugit?

Sascha: Am fugit de ei.

Marta: Ai dezertat?

Sascha: Da...Am fost aduși aici și eu am fugit. Am luat hainele unui bărbat de pe stradă și am fugit

Marta: Și te caută?

Sascha: Da...

Marta: Am înțeles... *începe să strângă din lucruri*

Sascha: Ce faceți? Dna Marta, ce faceți?

Marta: Sper să te găsească!

Marta deschide buncărul și lasă ușa deschisă

Sascha: Dna Marta! Dna Marta! Nu-mi faceți asta! Vă rog! *Începe să plângă.*

Caută să se târască, să se ascundă. De afară se aud, în depărtare focuri de armă, sunete de război. Sascha plânge. Se aud pași

Sascha: Doamne Dumnezeule!

În ușă apare Marta.

Sascha: Dvs erați! Dna Marta, vă rog, vă rog închideți ușa! Vă rog să mă ascultați!

Marta: Câți?

Sascha: Câți ce?

Marta: Câți ai omorât?

Sascha: Ce? Ce să omor?

Marta: Câți ucrainieni ai omorât?

Sascha: Niciunul, jur! Niciunul!

Marta: Nu te cred!

Sascha: Vă jur! Pe nimeni. Vă rog, închideți ușa!

Marta trage ușa după ea. Vine ușor spre Sascha.

Marta: Cine ești tu?

Sascha: Alexander Saschenko.

Marta: Ce cauți la Bucha.

Sascha: V-am spus. Am fost aduși! Ne-au mințit. Ne-au spus că venim să eliberăm oameni, pe frații noștri.

Marta: De ce te-ai înrolat în armată?

Sascha: Pentru bani. Erau anunțuri că primim bani, mulți bani, pentru o lună de activitate. Ne-au spus că nu e periculos, că facem doar pază. Voiam să strâng bani și după o lună să mă întorc acasă.

Marta: N-ai 18 ani, cum de te-au lăsat să te înrolezi?

Sascha: Nu știu. Au spus că e mare lipsă de soldați și că acum înrolează persoane dornice și sub 18 ani. Era vorba de mulți bani.

Marta: Mama ta ce zice?

Sascha: Mama n-a fost de-acord! M-a rugat, m-a implorat să nu plec. Și am plecat de acasă. Eram sigur că mă întorc.

Marta: E ceva adevărat din ce mi-ai spus?

Sascha: Da, totul. Totul e adevărat. Și lecțiile de pian, și majoratul și bătaia cu Oleg și Karina... Vă rog, dna Marta, vă rog să mă credeți. Mi-a fost frică, mi-a fost frică să vă spun adevărul. M-am gândit că o să mă aruncați în stradă, că o să mă predați lor. Sunt dezertor, dacă mă găsec, mă omoară! Vă rog!

Tăcere

Sascha: Ați spus că v-ați dedicat viața ca să salvați oamenii...vă rog!

Marta: Da, ca să salvez oamenii mei, nu șobolani de ruși!

Sascha: Vă rog să mă credeți, eu nu sunt cu ei! De aceea am fugit! Când am văzut cum trag în oameni, m-am desprins de companie și m-am ascuns. Un camarad a văzut și a tras

Marta: Un camarad?

Sascha: Nu, am vrut să spun, un coleg. Un fost coleg. A tras și m-a nimerit în picior. Dar am continuat să fug, până am găsit un adăpost.

Marta: Și de ce n-ai rămas acolo?

Sascha: Pentru că era plin de ucrainieni și voiau să mă linșeze. Am fugit mai departe. Am găsit un om mort, pe stradă. I-am luat hainele și le-am îmbrăcat.

Marta: Ai dezbrăcat un mort?

Sascha: *tace*

Marta: Ai dezbrăcat un mort. I-ai luat și ultima fărâmbă de demnitate...

Sascha: *tace*

Marta: Cum ai ajuns lângă parc?

Sascha: Nu știu, nu-mi amintesc. Știu că după un timp a început să doară piciorul și apoi s-a făcut întuneric

Marta: De ce? De ce a trebuit să te gădesc eu?

Sascha: Vă rog, nu mă lăsați!

Se aud iar pași de soldați, țipete, urlete, împușcături.

Marta e alertă. Se uită la el, se uită la ușă. Merge spre ușă

Sascha: Nu! Nu! Vă rog! Vă rog, nu! Mama! Mamaaaa! Nu!

Marta se oprește brusc în dreptul ușii. Se uită la el și se prăbușește de plâns. Se ridică în picioare și se apropie de ușă să asculte. Apoi se întoarce brusc

Marta: Nu-i nimic! Nu-i nimic! N-a fost nimic! Au trecut! N-a fost nimic! Suntem bine...

Sascha: Nu o să mă dați, nu? Nu mă predați lor, nu? Vă rog...

Marta: Sascha...Sascha Saschenko, din Tula, **Rusia**. *Începe să râdă*

Marta: Când aveam 27 de ani mi-am înșelat soțul

Sascha: Poftim?

Marta: Când aveam 27 de ani mi-am înșelat soțul cu care eram măritată pe atunci de 4 ani. Tatăl Ninei și al Anastasiei.

Sascha: De ce îmi spuneți asta?

Marta: Mă bătea! Mă bătea de mă zvânta! Nu puteam să dau înapoi. L-am iubit ca o nebună când m-am măritat cu el. Iar el mă bătea ca un sălbatic. Când eram gravidă cu Nina în luna a 8-a, m-a bătut de am ajuns la spital. Nu știam cum să mă răzbun. Așa că l-am înșelat. O singură dată. Cu prietenul lui. Și nimeni n-a știut niciodată, până acum!

Sascha: Nu înțeleg...de ce îmi spuneți asta!

Marta: Taci și ascultă-mă! Când aveam 30 de ani am născut-o pe Anastasia, deși nu mai voiam copii. Pentru că deja nu-mi mai iubeam soțul. Dar când venea seara beat acasă, mă ținea la pământ și mă viola. Așa am rămas însărcinată cu Ania. Nu mai voiam copii. Dar am născut-o. După ce s-a născut, Ania a fost bolnavă. Mult timp. Un fel de apă la plămâni. Doctorii nu-i dădeau de cap. Mereu m-am simțit vinovată. M-am gândit că Dumnezeu mă pedepsește pentru că n-am vrut s-o nasc și acum vrea să mi-o ia, să văd cum e fără ea. Sau că mă pedepsește pentru că mi-am înșelat soțul. Când Ania a făcut 4 ani, am fost cu ea la o mânăstire. Eu nu eram cu biserica. Dar îmi spusese o vecină că ea așa și-a salvat băiatul. Și am luat-o și ne-am dus. Acolo ne-a primit un călugăr. S-a uitat la mine. Era o mare de oameni. Eu eram cu fata în brațe. Parcă îl văd și acum. S-a uitat fix în ochii mei. A coborât treptele și a venit spre mine. Toți s-au dat la o parte. Mi-a luat-o pe Ania din brațe, fără să scoată niciun cuvânt și timp de o săptămână n-am văzut-o și n-am știut nimic de ea. M-am rugat zi și noapte. După o săptămână mi-a dat-o înapoi. Sănătoasă tun! De atunci Ania nu s-a mai îmbolnăvit niciodată. Nici măcar o gripă, nici măcar o febră... De atunci am început să cred în Dumnezeu și în miracole!

Sascha: Înțeleg

Marta: Nu înțelegi nimic... Dumnezeu m-a iertat, dar eu nu m-am putut ierta niciodată. Toată viața mi-am dedicat-o lor. N-am trăit nici o zi pentru mine. Decât atunci, când aveam 27 de ani...și mi-am înșelat soțul... pentru câteva minute. Dar de atunci toată viața am trăit numai pentru ele. Am muncit pentru ele. Am fost croitoreasă. Eu le făceam hainele. Erau îmbrăcate cu haine unicate. N-aveam bani de haine scumpe, dar decupam modele din reviste, ce mai prindeam și eu. Mergeam la textila și le luam material și le croiam rochițe, fustițe, costumașe. Erau...ca din reviste fetele mele. Mândre și frumoase. Tot ce făceam era numai pentru ele. Nu mi-am dedicat nicio zi mie. Până acum jumătate de an. Fetele mele sunt mari deja, au crescut. Una a terminat Dreptul, iar cealaltă e studentă la Arte. Când le-am văzut mari, mi-am jurat să încep să am grijă de mine. Ele m-au încurajat, așa că m-am dus și am făcut un curs de manichiură. Țasta trebuia să fie anul meu! Anul unui nou început! Voiam să devin manichiuristă. Unghiile astea roșii...eu mi le-am făcut. Pe inelar am desenat și o inimioară, vezi? Pentru sfântul Valentin

Sascha: Și soțul dvs?

Marta: Ce e cu el?

Sascha: A aflat vreodată că l-ați înșelat?

Marta: Nu...niciodată! A murit și n-a aflat!

Sascha: A murit? A murit acum, de când cu războiul?

Marta: Nu, bea de stingea... Ciroză. A murit acum 18 ani, de ziua mea.

Sascha: Și de ziua mea..când m-am născut eu

Marta: Da... Și îl chema așa...ca pe tine...Alexander și îi ziceam Sascha

Sascha: Înțeleg...

Marta: Ce înțelegi? Nu înțelegi nimic. Trebuie să te apăr...asta e de înțeles. Nici eu nu înțeleg de ce s-o fac, dar trebuie s-o fac.

Sascha: *tăcere* De ce mi-ați spus mie toate astea?

Marta: Așa...ca să știe cineva...

Tăcere

Sascha: Când aveam 15 ani am furat bani de la tata și mi-am cumpărat un pachet de țigări. L-am împărțit cu băieții de la bloc. Am fumat 5 țigări una după alta și am leșinat. Pe bancă, lângă bloc. M-am trezit după 2 ore. Plecaseră toți prietenii mei. S-au speriat, au crezut că am murit și cred că au fugit. Când m-am întors în casă tata era furios. M-a bătut cu cureaua de mi-a învinețit spatele și fundul. De atunci mama n-a mai vorbit cu el. Mama mă iubea mult. De atunci l-am urât pe tata...

Marta: Nu vorbi așa...nu avem voie să ne urâm părinții

Sascha: Ba da...avem voie! Eu îl urăsc pe tata

Marta: Chiar și acum?

Sascha: Chiar și acum. De fapt...acum...nu știu. Doar că...cum să explic...nu simt că mi-e dor de el. Simt doar că mi-e dor de mama.

Marta: Și mie mi-e dor de fetele mele.

Sascha: De soțul dvs vă e dor?

Marta: Nu...nu chiar...

Sascha: Vedeți...pentru că nu-l mai iubiți...așa cred că sunt și eu cu tata

Marta: Probabil ai dreptate. Poate că putem într-adevăr să ne urâm părinții...am crescut în timpuri diferite noi doi..

Sascha: Așa e... pot să vă rog ceva?

Marta: Da

Sascha: Puteți să vă prefaceți pentru câteva minute că sunteți mama mea?

Marta: Cum să fac asta?

Sascha: Puteți să mă mângâiați pe cap?

Marta: Așa?

Sascha: Da, așa...

Sascha se ghemuiește în poalele Martei

Sascha: Mamă...mamă...

Marta se emoționează, parcă le-ar avea pe fete în brațe

Sascha: Mamă...iubesc o fată mamă. O cheamă Karina. E colegă cu mine la liceu. Am invitat-o la majorat. Sper să vină...Nu ți-am spus până acum pentru că mi-a fost rușine.

Marta: Cum arată Karina?

Sascha: E frumoasă mamă. Are părul blond și ochii mari și albaștri. Seamănă cu tine în poza aia pe care o ai din liceu. Poza aia pe care ți-am rupt-o când eram mic și tu ai lipit-o cu scotch și nu te-ai supărat. Tata m-ar fi bătut, dar tu nu te-ai supărat. Îți mai aduci aminte, mamă?

Marta: Da Saschenka, îmi aduc aminte.

Sascha: Și Karina mi-a spus că vine la majorat. Am să-i las ei felia mai mare de tort. Așa cum m-ai învățat tu că trebuie să mă port cu o femeie. Să faci tort cu ciocolată, că de-ăla îi place ei. Cu multă ciocolată.

Marta: Da, Saschenka puiule, așa am să fac

În timpul ăsta se aude ușa de la subsol că se zgâlțâie.

Sascha tresare speriat. Marta îl pune din nou cu capul pe picioarele ei și îl mângâie pe cap, liniștindu-l. Restul monologului se petrece în izbituri în ușa

Sascha continuă vizibil speriat, dar resemnat

Sascha: Și poate să vină și tata la majorat mamă. Nu-l mai urăsc! Te rog să îi spui că nu-l mai urăsc. Îi spui?

Marta: Îi spun Sashenka!

Sascha: Să-mi pregătești costumul ăla bun, mamă, cel pe care îl păstram pentru banchet. Cel pe care mi l-ai cumpărat de Crăciun. Și mamă, vreau să dau la facultate, la Conservator, mamă! Și am să ajung un mare pianist mamă! Ai să fii mândră, mamă! Te iubesc, mamă! Vezi...știam eu că o să ne revedem și că n-avea rost să îți scriu...Te iubesc, mamă! Îl iubesc și pe tata, mamă. Nu-ți fie teamă mamă, sunt bine. Mă întorc acasă

Marta: Promiți?

Sascha: Promit!

Între timp soldații au intrat în subsol. Sascha și Marta nu se mișcă din loc. Marta continuă să îl mângâie pe cap pe Sascha. Amândoi plâng. Soldații îndreaptă pistoalele spre ei. Trag

*Dragă Karina, sunt eu Sascha Saschenko, din clasa a 12-a E. Azi e marți, 22 martie.
Și te iubesc din clasa a 8-a*